

7,5 és 8,5

Outlander

Szívcsend
Szélben sodródó falevél

Fedezd fel az
Outlander rejtett
történeteit!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW-YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

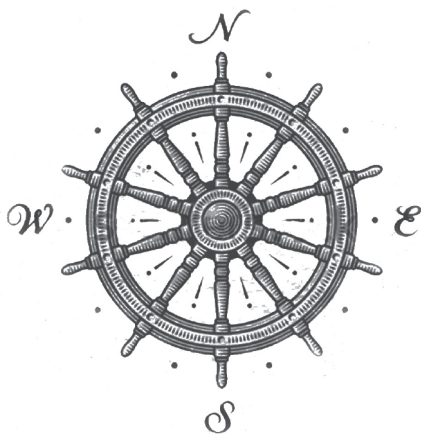
the space
between
szívcsenő

a leaf on the
wind of all
hallows
szélben sodródó falevél

OUTLANDER-történetek

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

SZÍVCSEND

A szerző megjegyzése

St. Germain gróf

Valóban létezett egy (sőt, valószínűleg nem csak egy) ilyen nevű történelmi személy. Arról is számtalan feljegyzés létezik (nagy részt nem igazolt forrásokban), hogy egy erre a névre hallgató személy Európa különböző pontjain is felbukkant, két évszázad különböző időpontjaiban. Ezek miatt a megfigyelések miatt egyesek úgy vélik, hogy a gróf (vagyis egy *ilyen nevű* gróf) a misztikus, okkult praktikák követője, esetleg időutazó lehetett.

Én inkább úgy fogalmaznék: az ebben a történetben megjelenő St. Germain gróf nem az azonos nevű, dokumentált történelmi személyiséget szándékozik ábrázolni.

Párizs, 1778 márciusa

Továbbra sem értette, hogy az a béka miért nem végzett vele. Paul Rakoczy, azaz St. Germain gróf felvette az üvegcsét, kihúzta belőle a dugót, és – immár harmadszor – óvatosan beleszimatolt, de végül, továbbra is elégedetlenül, visszazárta. Talán. De talán nem. Az üvegcsében lévő sötétszürke por illata ismerősen hatott – de hát annak már harminc éve.

Egy ideig mozdulatlanul ült, és a homlokát ráncolva nézett végig a munkaasztalán sorakozó kisebb-nagyobb üvegeken, lombikokon és lepárlókon. Késő délutánra járt az idő, Párizs kora tavaszi napsütése mézként ömlött be az ablakon, melegen és ragacsosan ült meg az arcán, vidáman ragyogott a kerek üvegeken, és a bennük lévő folyadékoknak köszönhetően vörös, barna és zöld fényköröket vetett a falakra. A csillogás eme békés szimfóniájában az egyetlen disszonáns elem a hatalmas patkánytetem volt, ami a hátára fektetve hevert az asztal közepén, egy nyitott zsebóra mellett.

A gróf két ujját finoman a patkány hasára tette, és türelmesen várakozott. Ezúttal nem tartott olyan sokáig. A hideg nem érte váratlanul,

miközben elméje a testben tapogatózott. Semmi. Egyetlen fénypásmát, a lüktető szív meleg vörösének semmilyen jelét nem érzékelte. Az órára pillantott: fél óra telt el.

A fejét ingatva visszahúzta a kezét.

– Mélisande, te ördögi nőszemély – mormolta maga elé némi gyengédséggel. – Csak nem gondoltad, hogy kipróbálom magamon, bármit küldesz is?!

Mégis... Ő maga fél óránál jóval tovább volt halott, amikor az a béka megittatta vele a sárkányvért. Kora este volt, amikor harminc évvel ezelőtt belépett Lajos szobájába, a király ítélőszéke elé. Szíve izgatottan kalapált a közelgő összecsapás gondolatától, hiszen varázslóknak a király kegyeiért vívott párbajára számított, amit jó eséllyel meg is nyerhet. Emlékezett a tiszta égboltra, az épp csak derengő csillagok szépségére, az élénken ragyogó Vénuszra és a vérében lüktető örömré. Minden érzés és benyomás intenzívebb hatással bír, ha az ember tudja, hogy az élete a következő percekben véget érhet.

És egy órával később valóban azt hitte, hogy az életének vége. A pohár kiesett elernyedte kezéből, a hideg elképesztő sebességgel áramlott végig a tagjain, és jeges hitetlenségbe fagyasztotta az elméje középpontjában kavargó *veszítettem* szót. Nem nézett a békára. Az utolsó dolog, amit elhomályosuló tekintetével látott, az asszony volt, La Dame Blanche, arca elrettenve és fehérre válva lebegett a pohár fölött, amit az imént nyújtott át neki. Ám emlékezett még valamire, amit most is ugyanolyan döbbenettel és mohón idézett fel: a fellobbanó kék fényre, ami olyan áthatóan ragyogott, akár az esti égbolt a Vénusz körül. Az asszony fejéből és vállából tört elő, miközben ő haldoklott.

Nem emlékezett megbánásra vagy félelemre, csak a teljes elképedésre. Ez azonban semmi sem volt ahhoz a döbbenethez képest,

amit akkor érzett, amikor ismét magához tért. Meztelenül hevert egy kőlapon, egy visszataszító, föld alatti kamrában, egy vízbe fúlt hulla mellett. Szerencsére egyetlen élő ember sem tartózkodott abban az undorító barlangban, amiből félvakon botorkálva, a vízbe fúlt férfi nedves és bűzlő ingében sikerült kijutnia, és jutalma egy minden alkonyatot felülmúló, gyönyörű hajnal volt. Vagyis úgy tíz-tizenkét óra telhetett el a tetszhalál beállta és a feltámadása között.

A patkányra pillantott, ujjával felemelte az egyik apró, vékony lábat. Majdnem tizenkét óra. A végtag ernyedt volt, a merevség már elmúlt. Meleg volt idebent, a ház legfelső szintjén. Rakoczy a laboratórium távolabbi fala mentén végigfutó pult felé fordult, ahol további patkányok heverték, talán öntudatlanul, talán holtan. Lassan végigjárta a sorukat, és mindegyik kis testet megnyomkodta. Ernyedt, ernyedt, merev. Merev. Merev. Kétségtelenül mind halott. Mind-egyikük kisebb dózist kapott, mint az előző, de mind meghaltak. Bár a legutolsóban még nem lehetett teljesen biztos. Akkor még vár egy kicsit.

Muszáj volt tudnia. Ugyanis a Csodák Udvarában már megindult a szóbeszéd.

Azt rebesgették, hogy a béka visszatért.

A La Manche csatornán

Szokták mondani, hogy a vörös haj az ördög jele. Joan merengve figyelte kísérője tüzes tincseit. A fedélzetén végigsüvítő heves szélről a szeme könnybe lábadt, Michael Murray hajának egy része pedig kiszabadult a fonatból, így Joan úgy látta, mintha a tincsek valóban lángnyelvekként táncolnának a feje körül. Bár ha valóban az ördög

lakozik benne, elvárható lett volna, hogy az arca bűnronda legyen, ám erről szó sem volt.

A férfi – szerencséjére, gondolta Joan kritikusan – az édesanyja vonásait örökölte. Az öccse, Ian már nem volt ennyire szerencsés – még a pogány tetoválások nélkül sem. Michael arca meglehetősen kellemes volt, bár most vörös foltok tarkították, aminek részben a szél, részben a még őt kísértő gyász lehetett az oka. Nem is csoda, tekintve, hogy épp most veszítette el az édesapját, mindössze egy hónappal előtte pedig a feleségét is, Franciaországban.

Ám Joan nem azért vágott neki ennek az útnak, hogy Michael Murray-n legeltesse a szemét, törjön ki a férfi akár könnyekben, vagy változzon át ott helyben a patás ördöggé. Azért megnyugtató, a biztonság kedvéért megérintette a keresztjét, amit maga a pap áldott meg, majd az anyja egészen Szent Ninian forrásáig vitte, hogy megmerítse annak vizében, és a szent védelmét kérje. Ő most az anyját akarta nézni, egészen addig, amíg csak tudja.

Lehúzta a kendőt a fejéről, és szorosan tartva, nehogy a szél elragadja, meglengette. Az anyja egyre kisebbre zsugorodott a mólón, miközben ő is eszeveszetten integetett, a mögötte álló Joey pedig átkarolta a derekát, nehogy a vízbe essen.

Joan aprót horkantott újdonsült mostohaapja láttán, ám aztán észbe kapott, és vezeklésül ismét a kereszthez nyúlva elrebegett egy gyors bűnbánati fohászt. Végül is ő ütötte nyélbe ezt a házasságot, és még szerencse. Nélküle ott ragadt volna Balriggerban ahelyett, hogy most úton lenne Franciaország felé, ahol végre Krisztus jegyese lehet.

A könyökénél érzett érintésre oldalra pillantott. Michael egy zsebkendőt nyújtott felé. Na és aztán? Nem csoda, hogy könnyezik a szeme – és folyik az orra –, hiszen olyan erősen fúj a szél. Apró

biccentéssel megköszönve elvette az anyagdarabot, gyorsan megtörölte vele az arcát, majd még nagyobb lendülettel lengette tovább a kendőjét.

Michaelt egyetlen családtagja sem kísérte ki a kikötőbe, még az ikertestvére, Janet sem. Bár igaz, hogy teljesen lefoglalták őket az idősebb Ian Murray halála utáni teendők, és nem is csoda. Ráadásul Michaelnek nem is volt szüksége kíséretre, hiszen borkereskedő volt Párizsban, egy sokat utazó úriember. Joant némi megnyugvással töltötte el a tudat, hogy a férfi tudja, mikor mit kell csinálni és hova kell menni. Azt ígérte, gondoskodik róla, hogy Joan biztonságban elérjen az Angyalok Rendházába, mert a gondolat, hogy egyedül kell átvágnia Párizson, miközben az utcákon franciául beszélő emberek tolonganak... Bár persze mostanra ő maga is egész jól beszélt franciául. Egész télen tanulta a nyelvet, és Michael édesanyja is a segítségére volt. Bár talán jobb, ha arról nem számol be a rendfőnök aszszonynak, hogy Jenny Murray-nek milyen francia regények sorakoznak a könyvespolcán, mert...

– *Voulez-vous descendre, mademoiselle?*¹

– Tessék?

Joan a férfit pillantott, aki a lefelé vezető fedélzeti nyílás felé mutatott. Pislogva visszafordult, de a móló, és vele együtt az anyja, már eltűnt.

– Nem – felelte. – Még nem. Inkább...

Szerette volna addig nézni a szárazföldet, amíg csak lehet. Talán most látja Skóciát utoljára, és a gondolattól a gyomra kicsi, kemény gömbbe feszült.

Tétován a nyílás irányába intett.

¹ Szeretne lemenni, kisasszony? (francia)

– De te menj csak! Megleszek egyedül is.

Michael nem ment le, hanem a korlátot markolva megállt mellette. Joan kissé elfordult tőle, hogy a férfi ne lássa a könnyeit, de összességében nem bánta, hogy vele maradt.

Egyikük sem szólalt meg, miközben a szárazföld lassan a vízbe süllyedt, mintha maga a tenger nyelte volna magába, és már semmi sem volt körülöttük, csak a nyílt víz, ami üveges szürkén fodrozódott a tovalebegő felhők alatt. A látványtól Joan megszedült, és nagyot nyelve lehunyta a szemét.

Uram, Jézus, ne hagyd, hogy rosszul legyek!

A férfi mocorgására kinyitotta a szemét. Michael Murray némi aggodalommal vizslatta.

– Jól vagy, Joan? – Halványan elmosolyodott. – Vagy most már nővérnek kellene nevezzelek?

– Nem – felelte Joan, majd megacélozta magát és a gyomrát, és kihúzta magát. – Még nem vagyok apáca, nem igaz?

Michael tetőtől talpig végigmérte, azzal a nyíltsággal, ami a felföldieket jellemzi, majd még szélesebben mosolygott.

– *Láttál* már apácát? – kérdezte.

– Nem – mondta Joan a lehető legmerevebben. – De még Istent és a Szent Szület sem láttam, mégis hiszek bennük.

Legnagyobb bosszúságára a férfi erre nevetésben tört ki. A lány ingerült pillantását látva azonban azonnal elhallgatott, bár a vidámsága továbbra is ott reszketett a magára öltött komolyság mögött.

– Bocsánatáért esedezem, Miss MacKimmie – szabadkozott. – Nem az apácák létezését akartam megkérdőjelezni. Magam is több példányt láttam már ebből a teremtményből.

Szája meg-megrándult, mire Joan dühösen rámeredt.

– Ebből a teremtményből?

– Csupán egy szófordulat volt, semmi több, esküszöm! Bocsásson meg, nővér! Azt sem tudom, mit beszélek!

Kezét feltartva, tettetett rémülettel hunyászkodott meg. A készítés, hogy ő is felnevessen, még ingerültebbé tette Joant, de végül megelégedett egy egyszerű, helytelenítő hümmentéssel.

Egy ideig a hajó mögött habzó hullámokat figyelte, ám a kíváncsiság felülkerekedett rajta, és végül, anélkül, hogy a férfit nézett volna, megkérdezte:

– Amikor azokat az apácákat láttad... Mit csináltak?

Michaelnek mostanra sikerült uralkodnia magán, és komoly hangon válaszolt.

– Nos, láttam már a Notre Dame nővéreit, akik állandóan a szegények körül serénykednek az utcán. Mindenhova kettesével járnak, és mindannyian hatalmas kosarakat cipelnek, gondolom, tele élelemmel, vagy talán orvossággal. De lefedik őket, mármint a kosarakat, így nem tudnám megmondani biztosan, hogy mi van bennük. Az is lehet, hogy brandyt és csipkét csempésznek le a kikötőbe...

Nevetve elhúzódott Joan felemelt keze elől.

– Ó, belőled igazán kivételes apáca lesz, Joan nővér! *Terror daemonum, solatium miserorum...*²

Joan szorosan összehúszta az ajkát, nehogy felnevessen. Még hogy gonosz szellemek réme... Hogy van képe?

– Nem leszek Joan nővér – mondta. – A zárdában valószínűleg új nevet kapok majd.

– Ó, valóban? – Michael hátrafésülte a haját a szeméből, és érdeklődve nézett rá. – És ezt a nevet magadnak választhatod ki?

– Nem tudom – ismerte el Joan.

² Gonosz szellemek réme, ínségesek vigasztalója (latin). Szent József litániájának a része.

– Nos, akárhogy is... Milyen nevet választanál, ha lehetne?

– Öhm... nos... – Még senkinek sem mondta el, de végül is mi baj származhat belőle? Miután elérik Párizst, soha többé nem látja viszont Michael Murray-t. – Gregory nővér – bökte ki.

Legnagyobb megkönnyebbülésére a férfi nem nevetett.

– Ó, ez jó név – mondta. – Nagy Szent Gergely után, igaz?

– Nos... igen. Nem gondolod, hogy nagyképű elnevezés? – kérdezte Joan kissé idegesen.

– Nem, nem! – felelte a férfi meglepetten. – Úgy értem, hány nővért hívnak Marynek? Ha az sem számít nagyképűnek, hogy Isten anyja nevét veszik fel, akkor hogy lenne hivalkodó egy egyszerű pápa után elnevezni magunkat?

Közben olyan derűsen mosolygott, hogy Joan kénytelen volt viszonozni a mosolyát.

– Valóban, mégis *hány* apácát hívnak Marynek? – tette fel a kérdést kíváncsian. – Tényleg olyan gyakori?

– Nagyon is az, igen. Azt mondtad, még nem láttál apácát. – Michael már nem gúnyolódott, komoly tekintettel válaszolt. – De mintha az apácák felét, akikkel találkoztam, Mary Valami nővérnek hívnák. Tudod, Mary Polycarp nővér, Mary Joseph nővér... ilyes-
mik.

– Ezek szerint sok apácával találkozol az üzleti tevékenységeid során?

Michael Murray borkereskedőként a Fraser *et Cie* üzlettársa volt, és a ruhája szabásából ítélve meglehetősen jól végezte a munkáját.

A férfi szája megrándult, de higgadtan válaszolt.

– Nos, igen. Persze nem naponta, de a nővérek gyakran felkeresnek az irodámban, vagy én megyek el hozzájuk. A Fraser *et Cie* Párizs

legtöbb kolostorának és zárdájának is ad el borokat, és némelyikük elküldi az apácáit, hogy leadjanak egy rendelést, vagy elvigyenek magukkal valamilyen különleges italt. Máskülönben természetesen kiszállítjuk nekik. És még ha egy rend saját fogyasztásra nem is rendel bort, miseborra szükségük van a kápolnájuk számára. De persze a legtöbb intézmény a maga számára is kér a borból, hiszen mégiscsak franciák, nem igaz? A koldulórendek pedig óraműpontossággal jönnek az alamizsnáért.

– Valóban? – Joant teljesen lenyűgözték ezek a részletek, olyannyira, hogy már nem törődött azzal, ha tudatlannak tűnik. – Nem is tudtam... Úgy értem... Tehát a különböző rendek különböző dolgokat csinálnak, ezt akarod mondani? Milyen fajta rendek vannak még?

Michael a lány felé sandított, de aztán a szél miatt hunyorogva visszafordult, és elgondolkodott.

– Nos... Vannak olyan apácák, akik állandóan imádkoznak. Azt hiszem, kontemplatívnak hívják őket. A nap és az éjszaka különböző óráiban látni őket a katedrálisban. De több ilyen rend is van. Az egyikük tagjai szürke ruhát viselnek, és a *Saint Joseph* kápolnájában imádkoznak, míg mások feketében járnak. Őket leginkább a Miaszszonyunk, Tengernek Csillaga kápolnájában látni. – Kíváncsian a lányra sandított. – Ilyen fajta apáca szeretnél lenni?

Joan a fejét rázta, és örült, hogy a szél okozta pír elfedi, mennyire zavarba jött.

– Nem – felelte némi sajnálkozással. – Talán ők lehetnek a legszentebb apácák, de életem jó részét elmélkedéssel töltöttem a hangesztés pusztán, és nem igazán tetszett. Azt hiszem, a lelkem nem annyira fogékony rá, még egy kápolnában sem.

– Értem – mondta Michael, és hátrasöpörte az arcából repdeső tincseit. – Magam is jól ismerem a pusztát. A szél egy idő után kezd az ember elméjét. – Egy pillanatig habozott. – Amikor Jamie bácsikám, vagyis a te apád... Tudtad, hogy Culloden után egy barlangban bujdosott?

– Hét éven át – mondta Joan kissé türelmetlenül. – Igen, mindenki ismeri ezt a történetet. Miért?

Michael vállat vont.

– Csak elgondolkodtam. Akkoriban még csak kisfiú voltam, de olykor elkísértem anyámat, ételt vittünk neki. Mindig örült nekünk, de nem sokat beszélt. És megrémített a szeme.

Joan hátán apró borzongás futott végig, aminek semmi köze nem volt a heves szélhez. Hirtelen megjelent előtte egy sovány, koszos, beesett arcú férfi képe, aki egy barlang nyirkos, fagyos árnyai között kuporog.

– Apa? – kérdezte Joan gúnyosan, hogy elfedje a karján felkúszó borzongást. – Hogy félhetne tőle bárki is? Hiszen olyan drága, kedves ember.

Michael széles szája megrándult a sarkánál.

– Gondolom, ez attól függ, látta-e őt az ember harc közben. De...

– És te láttad? – szakította félbe Joan kíváncsian. – Láttad őt harc közben?

– Igen. De... – mondta nyomatékosan, mert nem akarta, hogy eltereljék a figyelmét –, nem úgy értettem, hogy ő rémített meg. Inkább olyannak tűnt, mint akit kísértének a szélben szálló hangok.

Ettől Joan szája teljesen kiszáradt, és egy kicsit megmozgatta a nyelvét, miközben remélte, hogy mindez nem látszik rajta. Hiába valóan aggódott, a férfi nem nézett rá.

– Apám szerint azért, mert Jamie bácsi olyan sok időt töltött egyedül, hogy a hangok beférkőztek a fejébe, és képtelen volt szabadulni tőlük. Amikor eléggé biztonságban érezte magát ahhoz, hogy lejöjjön a házhoz, órákba telt, mire ismét meghallott *minket*. Anyám nem hagyta, hogy hozzá szóljunk, amíg nem evett valamit, és át nem melegedett. – Kissé bánatosan elmosolyodott. – Azt mondta, csak akkor változik vissza emberré. Visszatekintve nem hinném, hogy ezt jelképesen értette.

– Nos...

Joan elhallgatott, nem igazán tudta, hogyan folytassa. Nagy hévvel azt kívánta, bár előbb tudott volna erről. Az apja és Jenny néni később szintén Franciaországba jön, de nem biztos, hogy találkoznak. Talán beszélhetett volna az apjával, megkérdezhetette volna, milyenek ezek a hangok a fejében, és miket mondanak. Hogy vajon hasonlítanak-e az ő fejében lévőkre.

Már majdnem alkonyodott, és a patkányok még mindig dögöltnek tűntek. A Notre Dame harangjai hetet ütöttek, mire a gróf a zsebórájára nézett. A harangok két percet sietnek, állapította meg a homlokát ráncolva. Nem szerette a hanyagságot. Felállt, hogy megnyújtóztassa a tagjait, és felnyögött, amikor a gerince úgy ropogott, akár egy kivégzőosztag szaggatott sortüze. Semmi kétség, valóban öregszik. A gondolattól borzongás futott végig rajta.

Ha. Ha megtalálná a módját, hogyan utazhat előre, akkor talán... De sosem lehetett tudni, épp ez volt az őrjítő az egészben. Egy ideig azt hitte – vagyis inkább remélte –, hogy ha visszamegy az időben, az megállítja az öregedés folyamatát. Ez eleinte logikusnak is tűnt,

mintha így visszatekerhetné az órát. Ám valójában mégsem volt logikus, hiszen mindig a saját élete előtti időbe ment vissza. Csupán egyszer próbált meg néhány évvel korábbra utazni, a korai húszas éveibe. Hiba volt, és még most is a hideg futkározott a hátán az emléktől.

A felső szint magas ablakához lépett, ami a Szajnára nézett.

Az innen a folyóra nyíló kilátás alig változott az elmúlt kétszáz évben – volt alkalma ezt egészen különböző időpontokban is megcsodálni. A ház nem mindig volt a tulajdonában, de már 1620 óta itt állt, és neki mindig sikerült egy rövid időre bejutnia, már csak azért is, hogy egy-egy átkelés után ismét rendesen tudja érzékelni a valóságot.

Csupán a fák változtak, és olykor egy-egy különös hajó tűnt fel a folyón. Ám minden más ugyanolyan maradt, és minden bizonnyal később is így marad: az öreg halászok, akik makacs némaságba burkolózva fogják ki a vacsorának valót a mólókon, miközben mindannyian szétvetett könyökkel védik a területüket; a fiatalabbak, akik mezítláb és a kimerültségtől előregörnyedt vállal teszik ki száradni a hálóikat; és a kisfiúk, akik pedig meztelenül ugrálnak bele a vízbe. A folyó látványa az örökkévalóság megnyugtató érzésével töltötte el. Talán mégsem számít annyira, ha egy nap meg kell halnia.

– Egy fenéket nem – mormolta maga elé, és felnézett az égre, ahol a Vénusz élénken ragyogott.

Indulnia kell.

Végighaladt a patkányok sora előtt, lelkiismeretesen mindegyiküknél megállt, hogy ujjait a tetemekre helyezve megbizonyosodjon róla, hogy az életnek szemernyi szikrája sem maradt bennük, majd mindegyiket belesöpörte egy zsákba. Ha már a Csodák Udvarába tart, legalább nem érkezik üres kézzel.

Joan továbbra is vonakodott lemenni az alsó fedélzetre, de a fény fakulni kezdett, az egyre erősödő szél pedig senkire sem volt tekintettel. Egy különösen megátalkodott fuvallat fellebbentette az alsószoknyáit a dereka köré, és olyan hűvösen csípett a fenekébe, hogy hölgyhöz igencsak méltatlan módon kiáltott fel. Sietve lesimította a szoknyáit, és megindult a fedélzeti nyílás felé, nyomában Michael Murray-vel.

Megsajnálta a férfit, amikor az a létra alján köhögve dörgölte össze a két kezét. Hagyta, hogy ott fagyoskodjon vele a fedélzeten, mert Michael túl udvarias volt ahhoz, hogy egyedül lejöjjön, és magára hagyja, míg ő maga túl önző volt ahhoz, hogy lássa, mennyire fázik szerencsétlen ember.

Joan gyorsan csomót kötött a zsebkendőjére, hogy emlékeztesse magát: később, amikor eljut odáig, vezeklésül eggyel több tizedet kell elmondania a rózsafüzéren.

Michael egy padhoz kísérté, és franciául váltott pár szót a mellette ülő nővel. Nyilván bemutatta neki Joant, ennyit azért ki tudott venni. De amikor a nő bólintott, és válaszolt valamit, Joan tátott szájjal meredt rá.

Egyetlen szót sem értett. Egyetlen szót sem!

Michael láthatóan érzekelte a helyzetet, mert ezután a nő férjéhez fordult, így a nő elszakította a figyelmét Joanról, és ők hárman beszélgetésbe elegyedtek, Joan pedig csendben, a szégyentől verejtékezve hátrahúzódott a hajó falához.

Nos, majdcsak belejön, nyugtatta magát. Kénytelen lesz. Eltökélten fülelt, olykor-olykor sikerült elcsípnie egy szót. Michaelt könnyebben tudta követni, ő lassabban beszélt, és nem nyelte el minden egyes szó végét.

Épp próbálta kisilabizálni az egyik szó lehetséges értelmét, ami a *hangzása* alapján pvufgvímiarnír lehetett, de ez nyilván nem lehetett jó, amikor apró mozgásra lett figyelmes a szemben lévő pad irányából, és a hörgő magánhangzók azonnal megakadtak a torkán.

Egy férfi ült ott, talán vele egyidős, azaz huszonöt éves lehetett. Jól öltözött és jóképű volt, bár az arca kicsit sovány – és haldoklott.

Egyfajta szürke szemfedél borult rá, mintha köd burkolta volna, amin az arca épphogy csak átderengett. Joan már kétszer is látta ezt a szürkeséget valakinek a vonásain, és azonnal felismerte benne a halál árnyát. Egyszer egy idős férfin látta, ahogy talán mindenki más is, mivel Angus MacWheen beteg volt. De aztán, csupán néhány héttel később, ismét tapasztalta. Vhairi Fraser második kisfián jelent meg, aki pedig pirosposzgás arcú gyerek volt, aranyos, dundi lábakkal.

Nem akarta elhinni. Azt sem, hogy látta, és a jelentését sem. Ám négy nappal később a kisfiút egy darázscsípéstől megvadult ökör halálra taposta az ösvényen. Joan elhányta magát, amikor elmesélték neki, és utána napokig képtelen volt enni a gyásztól és a rémülettől. Megakadályozhatta volna, ha szól valakinek? És mi, édes istenem, *mi* lesz, ha ismét megtörténik?

Most pedig ismét megtörtént, és a gyomra görcsbe rándult. Felpattant, és a kabinlépcső felé támolgott, ezzel a francia férfiba fojtva a lassan megfogalmazott mondanivalóját.

Csak ezt ne, csak ezt ne megint!, ismételve magában kétségbeesetten. *Miért mutatsz nekem ilyesmiket? Mit tehetek?*

Zihálva, eszeveszett tempóban mászott felfelé a létrán. Minél távolabb kellett kerülnie a haldokló férfitől. Édes istenem, mennyi idő még, amíg eléri a zárdát, és vele együtt a biztonságot?

A hold felkúszott az Île de la Cité fölé, és átragyogott a felhők páráján. Rakoczy felpillantott rá, hogy megsaccolja az időt. Semmi értelme nem volt korán érkezni Madame Fabienne intézményéhez, még mielőtt a lányok kiszabadíthatták volna a hajukat a csavarókból, és felhúzhatták volna a vörös harisnyájukat. Előbb még máshova is el kellett mennie: a jelentéktelenebb ivókba, ahol az udvar bejáratos tagjai felvértezték magukat az előttük álló éjszakára. Az egyik ilyen helyen hallotta először a szóbeszédet. Megnézi, milyen messzire jutottak a pletykák, és meglátja, mennyire biztonságos nyíltan rákérdezni Maître Raymond-ra.

Ez volt az egyik előnye a múltban való bujkálásnak. Jobb volt, mint a Magyar vagy a Svéd Királyságig futni. Az élet ebben az udvarban rövidnek bizonyult, így nem sokan ismerték az arcát vagy a múltját, bár így is keringtek történetek. Párizs ragaszkodott az *histoire*-jához³. Megtalálta a vaskaput – rozsdásabb volt, mint korábban, vörös foltokat hagyott a tenyerén –, és amikor kinyitotta, akkorát nyikordult, hogy bárkit riaszthatott volna, aki most a sikátor végében él.

Látnia *kell* a békát. Talán jobb volna nem találkozni vele – röviden szarvat formázott az ujjából a gonosz ellen –, de látnia kell. Ám mindenekelőtt tudnia kell, hogy a férfi – már ha ember egyáltalán – öregedett-e.

– Hát persze hogy ember – morogta maga elé türelmetlenül. – Mi más lehetne, az ég szerelmére?

Olyasvalaki, mint te, jött egy gondolat válaszul, mire borzongás futott végig a gerincén. Talán a félelemtől?, tűnődött. Vagy egy érdekes filozófiai rejtély izgalmától? Esetleg... a reménytől?

³ történelem

– Milyen kár azért a csodás fenékért! Igazi veszteség – jegyezte meg Monsieur Brechin franciául, miközben az utastér túlsó végében felfelé mászó Joant figyelte. – És *mon Dieu!* Azok a lábak! Képzeld csak el, ahogy a dereka köré fonódnak! Rajta hagyná a csíkos harisnyát? Én igen.

Michaelnek eszébe sem jutott ilyesmit elképzelni, de most már csak nehezen tudott szabadulni a képtől. A zsebkendőjébe köhögött, hogy elrejtse vöröslő arcát.

Madame Brechin a könyökével élesen oldalba vágta a férjét, aki felmordult, de láthatóan nem igazán zavartatta magát a nyilvánvalóan teljesen hétköznapi házastársi gesztus miatt.

– Szörnyeteg – mondta az asszony, de nem sok átéléssel. – Így beszélni Krisztus jegyeséről... Szerencséd, ha Isten itt helyben nem sújt agyon egy villámmal.

– Nos, még nem a jegyese – ellenkezett a férj. – És különben is, ki teremtette meg azt a feneket? Az Úr bizonyára hízelgőnek találná, hogy ilyen őszintén méltatják a munkáját. Ráadásul olyasvalaki, aki végül is igazi műértőnek számít a témában.

Szeretetteljes, csábos pillantással nézett a feleségére, aki erre csak horkantott egyet.

A velük szemben ülő fiatalember halkán kuncogott, jelezve, hogy Monsieur Brechin nincs egyedül a csodálatával, mire az asszony rá is vetett egy megrovó pillantást. Michael óvatosan megtörölte az orrát, és közben igyekezett kerülni a férj tekintetét. A benseje megremegett, és nem csupán az elfojtott nevetéstől vagy a váratlanul rátörő vág okozta sokktól. Furcsán érezte magát.

Monsieur Brechin felsóhajtott, ahogy Joan csíkos harisnyás lába eltűnt a nyílásban.

– Krisztus nem fogja felmelegíteni az ágát – jegyezte meg a fejét csóválva.

– De nem is fog beleszellenteni az ágyába – vágott vissza a felesége, majd elővette a kötését.

– *Pardonnez-moi...*⁴ – mentette ki magát Michael fojtott hangan, majd a zsebkendőt a szájára szorítva a létra felé sietett, mintha a tengeribetegség ragályos lenne.

Ám nem a *mal de mer* szorította össze a gyomrát. Észrevette Joan esti fényben homályos alakját a korlátnál, mire gyorsan elfordult, és a fedélzet másik felébe sietett. Úgy kapaszkodott meg a korlátban, mint egy mentőcsónakban, és hagyta, hogy a gyász hömpölygő hullámai végigsöpörjenek rajta. Csak így tudott felszínen maradni az elmúlt hetekben. Amíg csak tudott, kitartott, vidám arckifejezést öltött, egészen addig, amíg valamilyen apró, váratlan dolog, egy kis érzelemtöredék a szívébe nem fúródott, akár egy vadász nyila, és akkor sietve búvóhelyet keresett, ahol összegömbölyödhetett a minden mást eltompító fájdalomban, és összeszedhette magát.

Ezúttal az asszony megjegyzése csapott le rá, mint derült égből a villámcsapás. Arca fájdalmas grimaszba torzult, és a szeméből csorgó könnyek ellenére is nevetett, amikor eszébe jutott Lillie. Ha vacsorára angolnát evett fokhagymamártással, mindig néma, de halálos erejű kipárolgással szellentett, olyan volt, akár egy mérgező mocsári gáz.

Ahogy a rettenetes bűz körbeölelte Michaelt, azonnal felült az ágyban, Lillie pedig felháborodott elborzadással meredt rá.

– Hogy *merészeled?* – kérdezte egy sértett királynő hangján. – No de *igazán*, Michael!

⁴ elnézést

– *Té* is tudod, hogy nem én voltam!

Lillie szája erre tátva maradt, undorodó arckifejezéséhez harag társult.

– Ó! – kapott levegő után, és magához ölelte a mopszát. – Nem elég, hogy olyat szellentesz, akár egy rothadó bálna, még szegény kutyuskámat akarod okolni miatta! *Cochon!*⁵

Aztán finoman megrázta a takarót, szabad kezével Michael felé legyezve a veszedelmes szagot. Közben rosszálló megjegyzéseket dünnyögött Plonplonnak, aki álszent pillantással meredt Michaelre, majd elfordulva lelkesen megnyalta a gazdája arcát.

– Ó, Jézusom! – suttogta Michael, és lekuporodva a korláthoz szorította az arcát. – Ó, istenem! Szeretlek!

Arcát a tenyerébe temette, válla némán rázkódott. Érzékelte a mögötte elhaladó tengerészeket, de egyikük sem figyelt fel rá a félhomályban. Végül a kínzó fájdalom enyhült kissé, és Michael mélyen beszívta a levegőt.

Jól van. Most egy ideig rendben lesz. Kissé késve hálát adott Istennek, hogy itt van neki Joan – vagyis Gregory nővér, ha úgy jobban tetszik neki –, akiről egy ideig gondoskodhat. El sem tudta képzelni, hogy lenne képes egyedül átvágni Párizs utcáin a házáig. Aztán bemenni, üdvözölni a szolgálókat – vajon Jared is ott lesz? –, szembenézni mindenki bánatával, fogadni a részvétüket az apja halála miatt, vacsorát rendelni, leülni... Miközben legszívesebben csak levetné magát az üres hálószoba padlójára, és vonyítana, mint egy elvesztett lélek. Előbb vagy utóbb kénytelen lesz mindezzel szembenézni – de még nem most. Ugyanis most bármilyen kegyes haladékot szívesen fogad.

⁵ disznó

Eltökélten kifújta az orrát, eltette megtépázott zsebkendőjét, és lement az utastérbe, hogy felhozza a kosarat, amit az anyja küldött velük. Ő maga képtelen volt akár csak egy falatot is lenyelni, de ha enni ad Joannak, az talán egy újabb percre eltereli a gondolatait.

– Csak így lehet – mondta neki az öccse, Ian. Az anyjuk juhkarámjánál, a kerítésnek dőlve álltak, a téli szél hidegen simított végig az arcukon, miközben várták, hogy az apjuk kiutat találjon a haldoklásból. – Keresel valamit, ami csak még egy percig segít életben maradni. Aztán még egy percig. És még egyig.

Ian is elveszítette a feleségét, így tudta, miről beszél.

Akkor megtörölte az arcát – Ian előtt tudott sírni, míg a bátyja vagy a lányok előtt nem, az anyja előtt pedig végképp nem –, és azt kérdezte:

– És egy idő után jobb lesz, ezt akarod mondani?

Az öccse egyenesen a szemébe nézett, néma tekintete áthatóan fúródott az övébe az idegen, mohawk tetoválások felett.

– Nem – mondta Ian halkan. – De egy idő után rájössz, hogy már máshol vagy. Más ember vagy. Akkor körül nézel, és észreveszed, mi van a közeledben. Talán azt is tudni fogod, hogyan teheted magad hasznossá. Az segít.

– Értem – lehelte Michael, és kihúzta magát. – Nos, akkor majd meglátjuk.

Rakoczyt, meglepetésére, a hevenyészett pult mögött egy ismerős arc fogadta. Ha Nagy Maximiliánt meg is lepte, hogy látja, a spanyol törpe ezt nem mutatta ki. A többi vendég – két zsonglőr, akiknek egy-egy karja hiányzott (de nem ugyanaz); egy fogatlan banya, aki cupogott és motyogott a pohara fölött; és egy lány, aki tízévesnek tűnt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

de szinte biztosan nem annyi volt – felé fordult, de miután semmi különöset nem láttak rongyos ruháján és zsákján, tovább ittak, hogy kellőképp lerészegedjenek ahhoz, amit aznap este még meg kell tenniük.

Rakoczy biccentett Maxnek, és leült az egyik repedt hordóra.

– Mivel szolgálhatok, *señor*?

Rakoczy hunyorogva elgondolkodott. Max régebben csak arrakot szolgált fel. De az idők változnak. Látott egy kőkorsót, amiben talán sör lehetett, egy valószínűleg gyenge párlattal teli hordó mellett pedig egy sötét üveg állt, amire krétával firkantottak rá valamit.

– Arrakot kérnék, Max – felelte.

Jobb az ismerős rosszat választani. Meglepetten látta, hogy a törpe erre résnyire húzza a szemét.

– Látom, ismerte nagyra becsült édesapámat, *señor* – mondta a törpe, és letette a poharat a falapra. – Rég nem járt Párizsban?

– *Pardonnez* – szabadkozott Rakoczy. Elfogadta, és felhajtotta az italt. Ha az ember több pohárral is megengedhet magának, akkor nem ízeletgeti sokáig. – A nagyra becsült... megboldogult édesapját? Maxet?

– Maximiliano el Maximót – pontosított a törpe határozottan.

– Persze. – Rakoczy egy kézmozdulattal újabb italt kért. – És most kihez van szerencsém?

A spanyol – bár az akcentusa talán nem volt annyira erős, mint Maxé – büszkén kihúzta magát. – Maxim Le Grand, *a su servicio!*⁶

Rakoczy ünnepélyesen fejet hajtott, majd a második pohár italt is felhajtotta. Újabbat kért, és intett Maximnek, hogy csatlakozzon hozzá.

⁶ szolgálatára (spanyol)